

Nr 311.

Av herr **Söderberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 212, angående reglering av löneförhållanden m. m. vid fångvårdsstyrelsen och fångvårdsstaten.

Enligt Kungl. Maj:ts proposition angående reglering av löneförhållanden m. m. vid fångvårdsstyrelsen och fångvårdsstaten, hava flertalet av de s. k. arbetsledarna hänförts till samma lönegrupp som vaktkonstaplarna. Undantag har endast gjorts för arbetsledare av högre grad, vilka i det föreliggande förslaget rubricerats som yrkesmästare av 2:dra klass.

Kungl. Maj:t har i detta avseende följt löneregleringskommitténs förslag.

Fångvårdsstyrelsen har dock varit av annan uppfattning härutinnan. I skrivelse av den 8 april 1919 har nämnda styrelse uttalat som sin mening, att i samband med den utveckling av arbetsdriften vid fångvårdsanstalterna, som vore under genomförande, en uppdelning av nuvarande bevakningstjänster borde ske sålunda, att den för egentlig bevakningstjänst anlitate personalen räknades för sig, samt den för arbetsdriften använda yrkeskunniga personalen räknades för sig under särskilda tjänstetitlar.

Löneregleringskommittén har ej kunnat dela fångvårdsstyrelsens mening beträffande omfattningen av ett särskiljande av arbetsledare och vaktkonstaplar, utan beträffande den lägsta graden av arbetsledare ansett, att dessa borde jämföras med den egentliga bevakningskåren.

Det vill dock förefalla, som om skäl finnes för att alla yrkeskunniga arbetsledare placerades i särskilda lönegrupper. Utom de kvalifikationer som krävas av den egentliga bevakningspersonalen, kräves av arbetsledarna utbildning i det yrke, vari de skola undervisa.

De arbetsledare av lägre grad, vilka enligt förslaget skola hänföras till vaktkonstaplarnas grupp, torde kunna placeras i en särskild grupp med benämning yrkesmästare av 3:dje klass och lön enligt B 3.

Till denna grupp skulle då hänföras alla arbetsledare av lägre grad, av vilka kräves verklig utbildning i något yrke, såsom skrädderi, skomakeri, sadelmakeri, snickeri och bokbinderi. Att i ovannämnda lönegrupp inräkna även de arbetsledare, av vilka icke kräves någon yrkesutbildning, synes ej vara nödvändigt, då dessa med starkare skäl kunna jämföras med vaktkonstaplar.

Genom att på här föreslaget sätt, avskilja de yrkesutbildade arbetsledarna av lägre grad till en särskild lönegrupp bortfaller även den av lönekommittén påpekade olägenheten, att det i många fall torde vara svårt, ja, till och med omöjligt att uppdraga en bestämd gräns mellan arbetsledarskap och bevakningstjänst, vilket enligt kommittén skulle gälla framförallt sådana arbetsgrenar, som icke fordra någon särskild yrkeskunskap.

Enligt uppgift, vilken dock ej av mig kunnat kontrolleras, uppgå de arbetsledare, vilka enligt ovan angivna grunder borde placeras i särskild lönegrupp, till omkring 40 stycken. Att bestämt beräkna kostnaden för en uppflyttning av dessa till närmast liggande lönegrupp har ej varit mig möjligt, men beloppet torde icke överstiga 7,000 kronor.

Med anledning av vad sålunda anförts tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen ville besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag till reglering av löneförhållanden m. m. vid fångvårdsstaten, att i den föreslagna löneplanen efter gruppen 23 yrkesmästare av 2:dra klass B 4 införas en ny grupp: 40 yrkesmästare av 3:dje klass B 3, och gruppen vaktkonstaplar minskas till 362, samt att det av Kungl. Maj:t under rubriken fångvården begärda ordinarie förslagsanslaget å 5,356,000 kronor höjes till 5,363,000 kronor.

Stockholm den 12 april 1921.

K. J. Söderberg.